

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE TWEEDE KAMER

ARREST

nr. S/2010/0005 van 2 maart 2010
in de zaak 2009/0088/SA/0051

In zake:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Frans JANSSEN
kantoor houdend te 2230 Herselt, Aarschotsesteenweg 7
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Ellen Van Meensel, bestuurssecretaris-jurist

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Jan SURMONT
kantoor houdende te 2300 Turnhout, de Merodelei 112
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

en bijgestaan en vertegenwoordigd door:
de heer Guy VAN CAUWENBERGH
technisch raadsman

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering ingesteld bij aangetekende brief van 1 december 2009 strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincie Antwerpen op datum van 8 oktober 2009 waarbij het administratief beroep ingesteld door de technisch raadsman van de tussenkomenende partij tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg van 30 juni 2009 wordt ingewilligd en de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend overeenkomstig de in rood gewijzigde plannen op voorwaarde dat:

- wordt voldaan aan de opmerkingen in het advies van de brandweer van 17 december 2008;
- in het eerstvolgende plantseizoen na realisatie van de werken, een groenscherm wordt aangeplant bestaande uit hoogstammige bomen, aangevuld met dichte onderbegroeiing van streekeigen struiken, zodat een dichte houtkant als zichtscherm kan worden ontwikkeld. Deze aanplanting dient doorlopend en op een vakkundige wijze onderhouden te worden teneinde zijn afschermende functie optimaal te behouden.

Het college van burgemeester en schepenen had bij besluit van 30 juni 2009 de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de oprichting van een landbouwloonwerkbijbedrijf op het perceel gelegen te Heist-op-den-berg, [REDACTED], gekend ten kadaster, [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend doch geen administratief dossier neergelegd. Verwerende partij legde wel een aantal stavingsstukken neer, waaronder een kopie van de bestreden vergunning.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 26 januari 2010, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Steven VAN DE KERKHOF die *loco* advocaat Frans JANSSEN verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jan SURMONT en de heer Guy VAN CAUWENBERGH die voor de tussenkomenende partij verschijnen, werden gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en derhalve van de behandeling van de zaak, echter niet.

Ter zitting van 26 januari 2010 werden, op vraag van de voorzitter, door de tussenkomenende partij een aantal stukken uit het administratief dossier bij haar bundel gevoegd.

Na sluiting van de debatten heeft de verwerende partij vooralsnog een kopie van haar administratief dossier medegedeeld. Aangezien deze stukken tijdens de schorsingsprocedure niet in de debatten werden gebracht, kan hier momenteel geen rekening mee gehouden worden.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

Advocaat Jan SURMONT vraagt met een op 30 december 2009 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen namens [REDACTED], begunstigde van de bestreden beslissing.

De voorzitter van de tweede kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 11 januari 2010, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Met een bewijs van ontvangst op datum van 27 november 2008 wordt door de tussenkomende partij, zijnde de begunstigde van de bestreden beslissing, een aanvraag ingediend tot het bouwen van een landbouwloonwerkbedrijf.

De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te 2220 Hallaar, [REDACTED], ten kadaster gekend onder [REDACTED].

Volgens de gegevens verschaft door de tussenkomende partij omvat de aanvraag:

- de nieuwbouw van een landbouwloods met geïntegreerde bedrijfsruimten,
- de aanleg van diverse bedrijfsverhardingen,
- de aanleg van een kuisplaats voor voertuigen,
- het nieuw aanplanten van groenvoorzieningen.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976 vastgestelde gewestplan Mechelen gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

De aanvraag is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd plan van aanleg noch binnen de grenzen van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling.

Er werd een openbaar onderzoek georganiseerd en 10 bezwaarschriften werden ingediend.

De verzoekende partijen wonen blijkens de voorgebrachte attesten van woonst allen in de [REDACTED].

Het college van burgemeester en schepenen heeft de aanvraag geweigerd op grond van volgend negatief advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar, uitgebracht op 19 juni 2009:

“

Uit de adviezen van het Departement Landbouw en Visserij blijkt duidelijk dat het hier geen para-agrarisch bedrijf betreft. De aanvraag is dus in strijd met de voorschriften van het gewestplan.

Afgezien daarvan is het voorgestelde groenscherm van 3 meter breed onvoldoende. Om zich tot een dicht zichtscherm te kunnen ontwikkelen is een groenstrook van minimaal 6 meter vereist. Dit is noodzakelijk enerzijds om een gebouw van een dergelijke omvang te bufferen naar het woongebied en anderzijds om zich te integreren in het landschappelijke waardevol agrarisch gebied.

Algemene conclusie

De aanvraag is onaanvaardbaar.

...”

Het college van burgemeester en schepenen had een gunstig preadvies geformuleerd en o.a. het volgende gesteld:

“ ...

- *gelet op een aanvulling op het bouwdoossier d.d. 18/028/2009 als reactie van de aanvrager op het advies van het Departement Landbouw en Visserij dat hem door de betrokken dienst mondeling werd toegelicht en op de geruchten die circuleerden in de marge van het openbaar onderzoek;*
- *overwegende dat uit deze aanvulling blijkt dat het bedrijf in 2008-2009 voor een zeer groot bedrag aan typische landbouwmachines heeft aangekocht;*
- *overwegende dat het overgrote deel van de klanten landbouwers zijn;*
- *overwegende dat hij ook een verantwoording heeft m.b.t. de toegepaste B.T.W.;*
- *overwegende dat het toch verantwoord voorkomt om, rekening houdend met deze argumenten, het bedrijf als para-agrarisch te beschouwen;*

....”

Door de tussenkomende partij werd tegen de weigeringsbeslissing van het schepencollege van 30 juni 2009 administratief beroep aangetekend bij de deputatie.

Bij besluit van 8 oktober 2009 wordt het beroep ingewilligd en wordt de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend, en dit op grond van de volgende motieven:

“ ...

De discussie die zich hier stelt gaat over het (para)-agrarische karakter van de onderneming en dus of de aanvraag in overeenstemming is met deze planologische bestemming van het gewestplan. Uit het advies van de afdeling Land blijkt dat het hier gaat om een grondwerker.

Beroeper argumenteert echter dat het hier gaat om loonwerken voor lokale landbouwers (zaaien, ploegen, maaien, dorsen,...).

Volgens VEKEMAN moet de term para-agrarisch bij ontstentenis van enige andere definitie in het KB van 28 december 1972 in zijn spraakgebruikelijke betekenis worden begrepen. Het begrip heeft een algemene draagwijdte en slaat op alle bedrijven, waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en erop afgestemd is. Een para-agrarisch bedrijf kan bovendien een commercieel, ambachtelijk of industrieel karakter hebben.

Werden door de Raad van State als para-agrarisch beschouwd: een landbouwsmederij, een werkplaats voor het herstellen van landbouwmachines,...

Ook wordt algemeen aangenomen dat landbouwloonwerkondernemingen kunnen beschouwd worden als een para-agrarische activiteit.

Uit het dossier kan worden opgemaakt dat de aanvrager weldegelijk para-agrarische activiteiten uitvoert. In welke mate er ook grondwerken worden uitgevoerd en welke ruimtelijke impact dit heeft, is bediscussieerbaar. De huidige aanvraag betreft echter enkel het oprichten van een loods op een perceel dat paalt aan de straatkant. Nadat deze loods is opgericht, is er nog weinig ruimte over voor het bergen van grond of andere materialen die inherent zijn aan de activiteit grondwerken. Er dient bijgevolg op toegezien worden dat de achterliggende percelen niet gebruikt zullen worden voor deze activiteit. Dit maakt evenwel geen onderdeel uit van deze aanvraag.

....

Algemene conclusie

De aanvraag is in overeenstemming met de planologische bestemming en met de decretale en reglementaire bepalingen.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard, mits schrapping van de rechtse oprijt.

....”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid van de vordering *ratione temporis*

Uit de door verzoekende partij medegedeelde stukken blijkt dat de gemeente is overgegaan tot aanplakking op 3 november 2009.

Het verzoekschrift tot schorsing en vernietiging is dan ook tijdig ingesteld bij aangetekende brief van 1 december 2009.

B. Belang en hoedanigheid

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering en stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen te beschikken over de rechte vereiste hoedanigheid noch over het vereiste belang wegens onvoldoend bewijs van rechtstreekse of onrechtstreekse hinder.

De tussenkomen partij gedraagt zich met betrekking tot het belang, naar de “wijsheid” van de Raad, wat neerkomt op een betwisting.

Een onderzoek van en een uitspraak over deze exceptie dringt zich slechts op indien blijkt dat de voorwaarden voor de gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vervuld zouden zijn.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van artikel 4.8.13 VCRO en artikel 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet afgeleid worden dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

“ ...

Verzoekers vragen de Voorzitter van de Raad de door de verwerende partij afgeleverde vergunning te schorsen in afwachting van een uitspraak ten gronde door de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Het is duidelijk dat de uitvoering van de vergunning een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken in hoofde van verzoekers.

De loods heeft zoals hoger aangegeven zeer aanzienlijke afmetingen.

De oprichting ervan, zelfs op grond van een voorlopige vergunning, zou onbetwistbaar het ruimtelijke evenwicht ter plaatse ernstig veranderen.

Ander gevolg is de aanvang van uitbating van hoe dan ook hinderlijk bedrijf dat eveneens ernstige gevolgen in hoofde van verzoekers dreigt te veroorzaken.

Ook het landschappelijk waardevol agrarisch gebied ter plaatse zou minstens voor zeer geruime tijd zware beschadiging oplopen.

... ”

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State bestaat het MTHEN enkel “indien de mogelijkheid effectief bestaat dat een nadeel wordt berokkend.

Door eisende partij wordt evenwel niet concreet aangetoond hoe of welk nadeel zou worden berokkend. Er wordt louter gesteld:

1.

“De loods heeft zoals hoger gesteld zeer aanzienlijke afmetingen. De oprichting ervan, zelfs op grond van een voorlopige vergunning, zou onbetwistbaar het ruimtelijk evenwicht ter plaatse ernstig veranderen.”

en

“Ook het landschappelijk waardevol agrarisch gebied ter plaatse zou minstens voor zeer geruime tijd zware beschadiging oplopen”

Door de rechtspraak wordt er nog een criterium aan het MTHEN toegevoegd : “Het MTHEN dient persoonlijk en geïndividualiseerd te zijn.”

In casu wordt er enkel gewezen op een nadeel voor de open ruimte structuur. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat eisende partij hiervan persoonlijke hinder ondervindt.

Bovendien wordt door eisende partij toegegeven dat, naast haar eigen woning, er nog een heel aantal andere woningen werden opgericht in dit landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Een gebied dat volgens het K.B van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen trouwens niet bestemd is voor residentiële woningbouw. In dat opzicht IS de open ruimte structuur, mede door eisende partij, al aangetast.

Ook in het advies van het departement Landbouw en Visserij d.d. 7.01.09 wordt gesteld : “ Een nieuwe inplanting in structureel aangetast agrarisch gebied zou eventueel aanvaard kunnen worden als de hoofdactiviteit van de aanvrager uit landbouwloonwerken bestaat en niet uit andere activiteiten.”

Ten slotte moet er weer op gewezen worden dat, zoals ook in het bestreden besluit wordt vermeld : “ De loods zelf in aanvaardbare materialen wordt uitgevoerd en, mede door het voorzien van een groenbuffer, past in de omgeving.”

Er wordt derhalve geen persoonlijk nadeel aangetoond.

2.

“Ander gevolg is dat de aanvang van uitbating van een hoe dan ook hinderlijk bedrijf ernstige gevolgen in hoofde van verzoekers dreigt te veroorzaken”.

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat er een rechtstreeks oorzakelijk verband dient te bestaan tussen de bestreden beslissing en het MTHEN.

In dit dossier wordt niet aangetoond waarom het bedrijf hinderlijk zou zijn. Er wordt gesteld dat het “hoe dan ook” hinderlijk is.

Evenmin wordt dit aangetoond bij de bespreking van de middelen.

Daarin wordt gesteld dat slechts 1/3de van de werken die de aanvrager uitvoert landbouwloonwerk activiteiten betreffen, en dat het in werkelijkheid zou gaan om een bedrijf dat in hoofdzaak grondwerken uitoefent en dat een industrieel karakter zou hebben.

Los van de discussie over welke activiteiten het nu precies gaat, is niet duidelijk in welke mate deze activiteiten hinderlijk zijn voor eisende partij. Er wordt enkel voorgehouden dat het niet gaat om para-agrarische activiteiten en dat deze strijdig zouden zijn met de bestemming volgens het KB van 28 december 1972.

In de bestreden beslissing is, zoals gezegd, de verplichting tot aanleg van een groen buffer opgenomen om hinder t.a.v. omwonenden te beperken. Eisende partij toont niet aan waarom dit niet zou volstaan. Er wordt enkel geponeerd dat deze “onvoldoende” is. Er wordt verwezen naar een afstandsregel die opgenomen is in het KB van 28 december 1972, maar er wordt niet aangetoond dat deze voor minder hinder zou zorgen dan het groenscherm dat in de vergunning is opgelegd.

Bovendien, in ondergeschikte orde, is deze afstandsregel niet van toepassing.

In de eerste plaats omdat dit samenhangt met de discussie ten gronde, met name het feit dat eisende partij aanvoert dat het niet gaat om een para-agrarisch bedrijf maar om een bedrijf met industrieel karakter (waarvoor deze afstandsregel geldt), terwijl uit de bestreden beslissing blijkt dat vergunning werd afgeleverd voor een landbouwloonwerkbijbedrijf.

In de tweede plaats omdat de afstandsregel enkel geldt t.a.v. woongebied of woonuitbreidingsgebied, en de eigendom van eisende partij is niet gelegen in een dergelijk bestemmingsgebied.

Ten slotte moet nog benadrukt worden dat evenmin wordt bewezen, gesteld dat er hinder zou zijn voor eisende partij, hoe er een verband bestaat tussen die vermeende hinder en de bestreden beslissing.

Conclusie : *Er worden geen moeilijk te herstellen ernstige nadelen aangetoond.*

....”

De tussenkomen partij stelt het volgende met betrekking tot het door de verzoekende partijen ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“ ...

Vastgesteld moet worden dat de verzoekende partijen zich in casu beperken tot enkele regels algemene beschouwingen en op geen enkele wijze concrete en precieze gegevens aanvoeren waaruit het beweerd ernstig nadeel zou blijken.

Zij verwijzen vooreerst naar het feit dat de loods aanzienlijke afmetingen zou hebben en de oprichting daarvan “het ruimtelijk evenwicht ter plaatse ernstig zou veranderen”.

De verzoekende partijen preciseren echter op geen enkele wijze waarin het ruimtelijke evenwicht ter plaatse precies zou bestaan en op welke manier dit dan wel ernstig zou veranderen en welke gevolgen die voor hen persoonlijk (te weten elk individueel) zou hebben.

Het loutere feit dat de loods een bepaald volume heeft kan op zich geen ernstig nadeel uitmaken.

....

De verzoekende partijen voeren geen concrete en precieze gegevens aan waaruit zou moeten blijken dat hun woon- en leefklimaat op ernstige wijze zou worden aangetast. Zij argumenteren niet dat het op te richten gebouw hen zon- of licht zou ontnemen of dat er onaanvaardbare inkijk zou zijn.

Het door de (.....) voorziene groenscherm, dat door de Bestendige Deputatie als bijzondere voorwaarde werd opgelegd, zal voor een meer dan afdoende buffer zorgen.

De verzoekende partijen stellen verder dat de aanvang van de uitbating van een “hinderlijk” bedrijf ernstige gevolgen in hunnen hoofde zou dreigen te veroorzaken.

....

Eventuele hinder welke gepaard zou gaan met de uitbating van de inrichting van de (...) heeft niets te maken met de verleende stedenbouwkundige vergunning en de daaruit voortvloeiende werken van oprichting van het gebouw.

Ten overvloede zij opgemerkt dat de verzoekende partijen zelfs de moeite niet nemen om te preciseren waaruit de beweerde ernstige gevolgen voor hen persoonlijk ingevolge de uitbating dan wel zouden bestaan (bijv. lawaaihinder, stankhinder,...).

De inrichting welke ter plaatse zal worden uitgebaat betreft een klasse 3-inrichting waarvoor een melding bestaat. Dit betreft de minst hinderlijke klasse.

Mogelijke hinder zal per definitie beperkt zijn tot een absoluut minimum, gelet op de aard van de activiteiten. Landbouwloonwerken worden uitgevoerd bij derden. Eventueel benodigde herstellingen aan landbouwwerktuigen zullen binnenin de loods gebeuren.

Zoals hoger reeds aangehaald zullen alle vervoersbewegingen, inclusief de ontsluiting, gebeuren langs de linkerzijde van het terrein (en dus weg van de kant waar de verzoekende partijen wonen).

Tenslotte voeren de verzoekende partijen aan dat het “landschappelijk waardevol agrarisch gebied ter plaatse minstens voor zeer geruime tijd zware beschadiging zou oplopen”.

De verzoekende partijen laten na om te verduidelijken welke “zware beschadiging” het agrarisch gebied zou oplopen en bovendien welke concrete ernstige gevolgen dit voor elk van hen zou hebben.

De verzoekende partijen tonen zelfs niet aan dat er ter plaatse enige landschappelijke waarde zou zijn.

*Zoals blijkt uit de stukken en ondermeer het advies van het Departement Landbouw en Visserij gaat het om **structureel aangetast agrarisch gebied**.*

Nergens blijkt uit dat het gebied ter plaatse enige bijzonder landschappelijke waarde zou hebben.

Tot slot zij verwezen naar het feit dat het gebouw, middels het als bijzonder voorwaarde opgelegde groenscherm en de reeds ter plaatse aanwezige groenelementen, op passende wijze in het landschap zal worden geïntegreerd. Krachtens een vaststaande rechtspraak van de Raad van, State dient bij de beoordeling van het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel rekening te worden gehouden met opgelegde voorwaarde welke van aard zijn om eventuele nadelen te beperken.

Indien er al een ernstig nadeel zou zijn in hoofde van de verzoekende partij (quod non) wordt alleszins in het verzoekschrift niet gepreciseerd waarin het moeilijk te herstellen karakter zou bestaan en enkel genoegdoening zou kunnen worden bekomen via een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen behandelen dit aspect zelfs niet!

...

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag begrepen worden (*Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*).

Dit betekent dat de Raad slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal overgaan op voorwaarde dat de verzoekende partijen:

- aantonen dat zij bij een eventuele tenuitvoerlegging een ernstig nadeel zullen ondergaan, wat inhoudt dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel in concreto dienen aan te duiden,
- en dat zij de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel dienen aan te tonen.

Dit alles moeten de verzoekende partijen doen aan de hand van concrete feiten en gegevens opgenomen in het inleidend verzoekschrift. Met later bijgebrachte feiten en/of verklaringen ter zitting kan géén rekening gehouden worden. Bovendien moet het aangevoerde ernstig nadeel een rechtstreekse oorzaak hebben in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen wonen allen in de [REDACTED], al dan niet rechtstreeks palend aan het perceel waarvoor de bestreden beslissing werd verleend. Zij wonen allen in een agrarisch gebied.

In het betoog van verzoekers is geen enkel individueel omschreven nadeel terug te vinden. Het ingeroepen nadeel wordt zeer algemeen en vaag omschreven (*“de oprichting ervan, ..., zou onbetwistbaar het ruimtelijk evenwicht ter plaatse ernstig veranderen – “het landschappelijk waardevol agrarisch gebied ter plaatse zou minstens voor zeer geruime tijd zware beschadiging oplopen)* en beperkt zich zelfs tot een enkele vaststelling zonder daaraan enig gevolg te knopen (*“de loods heeft zeer aanzienlijke afmetingen”*).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen nalaten om voor iedere verzoeker individueel de concrete en precieze gegevens aan te duiden omtrent de ernst van het ingeroepen nadeel, de aard en de omvang ervan.

De Raad stelt immers vast dat, het perceel liggende in een waardevol agrarisch gebied, dit gebied geen aanspraak meer kan maken op een ongeschonden open karakter. In het eerste advies van Landbouw en Visserij van 7 januari 2008 wordt gewezen naar het reeds structureel aangetast agrarisch gebied. Uit dit advies blijkt tevens dat de onmiddellijke omgeving van het perceel waarvoor de bestreden vergunning werd verleend, een mengeling kent van agrarische en niet-agrarische bebouwing, waaronder de woningen van verzoekers. De Raad kan derhalve enkel besluiten dat het bestaande relatieve evenwicht tussen de agrarische en niet-agrarische

bebouwing niet ernstig zal verstoord worden door de oprichting van één loods waarvan aangegeven wordt dat ze voor (para)-agrarische doeleinden zal gebruikt worden. Er wordt bovendien op geen enkele wijze duidelijk gemaakt welke negatieve invloed de omvang van de loods zou hebben op het leef- en woonklimaat van de verzoekers.

De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partijen niet met goed gevolg kunnen inroepen dat de aanvang van de “hinderlijke” uitbating door de tussenkomen partij ernstige gevolgen in hun hoofde dreigt te veroorzaken.

Dit door de verzoekende partijen ingeroepen nadeel vindt géén rechtstreekse oorzaak in de bestreden stedenbouwkundige beslissing, laat staan dat op basis van het ingediende dossier zou kunnen aangenomen worden dat het bedrijf van de tussenkomen partij als “hinderlijk” dient beschouwd te worden. De verzoekende partijen brengen immers géén stedenbouwkundige gegevens naar voor die het hinderlijk karakter van de uitbating kan staven. Bovendien vindt de door de verzoekende partijen ingeroepen “hinderlijkheid” haar oorzaak in de afgeleverde milieumelding, eerder dan in de afgeleverde stedenbouwkundige vergunning. De Raad stelt tevens vast dat van de verzoekende partijen die woonachtig zijn in een agrarisch gebied een grotere tolerantie mag verwacht worden ten aanzien van agrarische activiteiten.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen zich geen moeite getroosten om aan te duiden waarin het moeilijk te herstellen karakter bestaat van de ingeroepen nadelen.

De Raad kan derhalve enkel besluiten dat de verzoekende partijen, door gebruik te maken van een te algemene en vage uiteenzetting, niet slagen in de bewijslast omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Er is bijgevolg niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen, niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 8 oktober 2009 is ontvankelijk, doch ongegrond.

2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 2 maart 2010, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Eddie CLYBOUW

Hilde LIEVENS